

## Poškození cizí věci

Škodlivost jednání podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku „spočívá mimo jiné v poměrné zákeřnosti, resp. snadnosti, s níž lze v krátké době posprejováním i ve větším rozsahu narušit estetiku budov a veřejného prostoru vůbec. Pro její posouzení je významné, zda jednání pachatele "sprejerství" bylo výrazem jisté vyšší míry bezohlednosti vůči poškozeným, kteří kromě způsobené majetkové škody mohou posprejování vnímat jako obzvláště zlomyslné a dehonestující. Současně může být takovýto projev vandalismu, působící pohoršení, výrazem obzvláštní neúcty vůči širší veřejnosti, jejím obecně sdíleným estetickým hodnotám, ale i vůči obecným zásadám ohleduplného soužití občanů.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1426/2013, ze dne 29.1.2014)

Nejvyšší soud České republiky jako soud pro mládež rozhodl v právní věci dítěte mladšího patnácti let, zastoupeného opatrovnící Mgr. R.K.D., advokátkou se sídlem v T., vedené u Okresního soudu v Táboře, soudu pro mládež, pod sp. zn. 6 Rod 2/2012, o dovolání opatrovnice proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, jako odvolacího soudu pro mládež, ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 15 Rodo 1/2013, tak, že dovolání opatrovnice nezletilého se zamítá.

Z odůvodnění :

Okresní státní zastupitelství v Táboře podalo dne 6. 12. 2012 Okresnímu soudu v Táboře, soudu pro mládež (dále jen „okresní soud“) návrh na uložení opatření podle § 90 odst. 1 z. s. m. dítěti mladšímu patnácti let (dále též „nezletilý“), pro čin jinak trestný poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, s požadavkem na uložení opatření napomenutí s výstrahou podle § 93 odst. 1 písm. c) z. s. m., neboť Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, Obvodní oddělení V. usnesením ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. KRPC-150405/TČ-2012-020819, podle § 159a odst. 2 tr. ř. z důvodu § 11 odst. 1 písm. d) tr. ř. odložilo trestní stíhání nezletilého z důvodu jeho nepřipustnosti pro nedostatek věku stíhaného. Toto usnesení nabylo právní moci dne 9. 11. 2012.

Důvodem podání návrhu na uložení opatření, je čin jinak trestný, spáchaný tím, že přesně nezjištěného dne měsíce září 2012 nezletilý společně s nezletilým „X“\*) ve V. na B. popsali stěnu budovy školní tělocvičny I. Základní školy fixy, které jim za tímto účelem donesl nezletilý „Y“\*), přičemž nezletilý napsal nápisy „RHS smrdíš jako chcíplej pes“, „Pepsi je vhodné pro psi“ a nezletilý „X“ napsal nápisy „V. je žumpa“, „E. N. ty krávo, ty píčo, ty děvko“, přičemž uvedeným jednáním způsobili městu V. škodu ve výši 3.000,- Kč.

Okresní soud v Táboře o tomto návrhu po projednání věci za přítomnosti nezletilého rozhodl usnesením ze dne 25. 1. 2013, sp. zn. 6 Rod 2/2012 tak, že upustil od uložení opatření. Rozhodl také o nákladech řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře jako odvolací soud pro mládež usnesením ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 15 Rodo 1/2013, neshledal odvolání podané proti uvedenému usnesení opatrovnice nezletilého důvodným a usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Současně rozhodl o nákladech řízení.

Opatrovnice nezletilého, advokátka Mgr. R.K.D., podala proti tomuto usnesení dovolání. Nesprávné

právní posouzení (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) shledala v tom, že návrh na uložení opatření podle § 90 odst. 1 z. s. m. neměl být v projednávané věci podán a soud o něm neměl věcně rozhodnout, protože jednání, jehož se nezletilý dopustil, není činem jinak trestným podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku pro nedostatek společenské škodlivosti ve smyslu podmínek vymezených § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Odkázala na rozhodnutí č. [10/2009](#) Sb. rozh. tr., podle něhož, když čin dítěte mladšího patnácti let po zhodnocení všech okolností nevykazuje dostatečnou společenskou škodlivost, s níž zákon jinak spojuje trestní odpovědnost mladistvých za provinění, pak jeho čin nelze pokládat za čin jinak trestný ve smyslu § 89 odst. 2 z. s. m. Ve vztahu k požadavku na zkoumání společenské škodlivosti zdůraznila též stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012. Soudům obou stupňů vytkla, že čin nezletilého z hlediska takto stanovených požadavků nezkoumaly a pro závěr, že jde o čin jinak trestný, se otázkou subsidiarity trestní represe vůbec v této konkrétní věci nezabývaly, což je v rozporu s názory Ústavního soudu vyjádřenými v rozhodnutí ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. II. ÚS 254/2008, a v nálezu ze dne 10. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 2523/2010.

Dovolatelka vyslovila názor, že v případě dítěte mladšího patnácti let by jednání, v němž je shledáván čin jinak trestný, mělo dosahovat vyššího stupně společenské škodlivosti, než je tomu u dospělého pachatele a u mladistvého, a to i přesto, že takové rozlišení právní úprava účinná od 1. 1. 2010 neumožňuje. Považuje za důležité, aby u dětí mladších patnácti let bylo takové rozlišení a odstupňování společenské škodlivosti obecně stanoveno a vymezeno, a proto požaduje, aby se Nejvyšší soud k této otázce vyjádřil a jasně takové stupně vymezil. Podpůrně odkázala na výklad, který zaujal v odborné literatuře Šámal a kol., Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář, 3. vydání, 2011, C. H. Beck, strana 703 „Zákon o soudnictví ve věcech mládeže nijak nespécifikuje požadovanou společenskou škodlivost a závažnost jejich činů (ostatně stejně jako nijak nedefinuje ani to, co se rozumí činem jinak trestným). S ohledem na jejich věk a s ním spojený obecně dosud nízký práh jejich rozumové a mravní vyspělosti lze nicméně usuzovat na to, že musí jít o činy společenské škodlivosti a závažnosti alespoň stejné úrovně jako je požadována ve vztahu k proviněním mladistvých (srov. § 6 odst. 2). Spíše by však mělo jít o činy obecně závažnější a škodlivější, než jsou ty, za něž je možné trestně stíhat mladistvé. V každém případě je přitom třeba se vyvarovat vyvozování odpovědnosti podle zákona o soudnictví ve věcech mládeže, vedení řízení podle jeho hlavy třetí a užití opatření podle této hlavy v případech činů, které jsou svou povahou spíše dětskými výstřelky než činy hodnými použití těchto opatření a jsou jen prostou součástí dětských dobrodružství. Proto je stěží představitelné, že by mohla být přijímána opatření podle zákona o soudnictví ve věcech mládeže např. u běžných rvaček mezi dětmi nebo je v drobných případech poškození cizích věcí či málo závažných majetkových činech apod. Z toho je zřejmé, že k posuzování povahy a závažnosti činů jinak trestných (společenské škodlivosti ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku) je třeba u trestně neodpovědných dětí přistupovat jinak než u trestně odpovědných mladistvých a zvláště než u dospělých, a to už s ohledem na rozdíly vyplývající z jejich odlišné rozumové a mravní vyspělosti.“, a na důvodovou zprávu k trestnímu zákoníku, podle níž je společenská škodlivost určována kritérii, která se podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku uplatňují pro stanovení povahy a závažnosti trestného činu. Z řazení těchto kritérií dovodila, že přestože je jejich účelem stanovení druhu a výměry trestu, lze jejich paralelní použitelnost na posouzení míry škodlivosti činu bezpečně prokázat komparací s derogovaným ustanovením § 3 odst. 4 tr. zák. Zmínila též nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 2523/2010, v němž se doporučuje pro posouzení společenské škodlivosti analogicky použít též příbuzných právních institutů, jako jsou např. okolnosti vylučující protiprávnost činu, neboť analogie ve prospěch obviněného je v trestním právu přípustná. K tomu dovolatelka shledala analogicky možnou aplikovatelnost kritérií vyplývajících z ustanovení o účinné lítosti podle § 7 z. s. m. nebo o upuštění od uložení trestního opatření či o polehčujících okolnostech podle § 41 tr. zákoníku.

V souvislosti s takto vyjádřenými obecnými přístupy dovolatelka v projednávaném případě zmínila, že význam chráněného zájmu u přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku je typově

málo závažným přečinem, a to zejména proto, že chrání soukromé vlastnictví, které je např. oproti životu, zdraví, důstojnosti nebo státní integritě hodnotou méně významnou. V § 228 odst. 2 tr. zákoníku je vyjádřeno tzv. „sprejerství“, které vyjadřuje ochranu hodnot estetických či kulturních statků převážně v urbánních částech životního prostředí, a proto bylo nutné ve zkoumané věci posoudit, jak byly činem nezletilého tyto hodnoty dotčeny, když se ve srovnání s jinými činy tohoto druhu jedná o banální a bezvýznamné poškození. Ve vztahu ke způsobu provedení činu a k jeho následku dovolatelka považovala vzniklý následek za nepatrný, protože se jednalo jen o dva nápisy, které nikoho nepoškozovaly, a popsání fixy bylo snadno odstraněno. Odkázala přitom na nález Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2011, sp. zn. III. ÚS 2190/2010, podle něhož výše škody, rozsah a charakter, případně nevratnost a obtížná odstranitelnost pomalování „mají význam právě pro posouzení společenské závažnosti, resp. nebezpečnosti škodlivosti konkrétního trestného činu“. Tento svůj názor podpořila citací z Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha : C. H. Beck, 2012, s. 2291, s nutností vyjádřit i odlišení uvedeného přečinu od přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a to s přihlédnutím k tomu, že náklady na odstranění celého nápisu si vyžádaly částku 3.000,- Kč, když škoda připadající na nezletilého tvořila 333,- Kč. Dovolatelka poukázala i na to, že uvedený čin nelze hodnotit jako „klasické sprejerství“, neboť „nešlo o člena sprejerské skupiny“, který by z přesvědčení a z revolty poškozoval cílevědomě cizí majetek.

Malý význam spáchaného činu dovolatelka spatřovala kromě uvedeného i v osobě nezletilého, u něhož zdůraznila jeho bezúhonnost, průměrné až nadprůměrné výsledky ve škole, řádnou docházku a dobré hodnocení učiteli, a to, že se k činu doznal a uvědomil si své nezodpovědné jednání, jakož i to, že jeho čin nebyl doprovázen zlým či nebezpečným záměrem a nejednalo se ani o svévolné ubližování s šikanózním cílem a jeho čin nebude mít žádné následky. Sám nezletilý se zavázal z kapesného uhradit vzniklou škodu. Nezletilý nevěděl, že se jedná o čin natolik závažný, aby šlo o trestný čin, a nebylo prokázáno, jak dalece si byl vědom možnosti trestního postihu, tzn. pochopit podstatu a společenskou škodlivost svého jednání a s ním spojenou možnost určitého následku.

Ze všech těchto důvodů soudy měly použít zásadu subsidiarity trestní represe a ultima ratio vyjádřenou v § 12 odst. 2 tr. zákoníku a v činu nezletilého neměly shledat čin jinak trestný (viz III. věta stanoviska Nejvyššího soudu Tpjn 301/2012), protože opatření, která přijala k nápravě matka nezletilého nebo škola, lze považovat za plně dostačující bez projednání věci před soudem. V tomto případě se jí proto upuštění od potrestání podle § 93 odst. 10 z. s. m. jeví jako zbytečná stigmatizace nezletilého.

V další části dovolatelka vedle výhrad proti neuplatnění hmotněprávního korektivu vytkla soudům i nedůsledné posouzení naplnění samotných formálních znaků trestného činu podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, který je širokou skutkovou podstatou, pod níž lze podřadit velké množství činů, které již pouhým měřítkem zdravého rozumu nelze považovat za činy trestné, např. postříkání šatu vodou, popsání lavice tužkou atd. Bylo proto nutné, aby soudy zvažovaly při aplikaci této široké skutkové podstaty výklad nejen jazykový, ale i systematický, z něhož dovodila, že ačkoliv zákonodárce nestanovil výši škody, nspecifikoval ji u této skutkové podstaty záměrně, aby určil minimální škodlivost. V rámci historického výkladu připomněla legislativní vývoj předmětného ustanovení a dovodila, že na rozdíl od předchozí právní úpravy výše škody nebyla stanovena proto, aby byla trestána jednání dosahující jakékoliv škody, ale aby byla v daném případě zjednodušena důkazní povinnost, na což usuzovala i z důvodové zprávy. Uvedený názor dovozovala na základě teleologického výkladu především z obsahu rozpravy k tomuto ustanovení v rámci legislativního procesu při přijímání trestního zákoníku. Z těchto zdrojů dovodila, že účelem ustanovení § 228 odst. 2 tr. zákoníku bylo právě a pouze postižení moderního společenského jevu označeného jako „sprejerství“, nikoliv pouhého popisování zdí, jak je tomu v tomto případě, které je fenoménem kvalitativně odlišným a historicky doložitelným.

Dovolatelka poukázala na to, že u rozebírané skutkové podstaty musí být současně splněna tři

hlediska. První, jímž je poškození věci postříkáním nebo pomalováním či popsáním barvou nebo jinou látkou, druhé spočívající v tom, že minimální způsobená škoda musí dosahovat řádově tisíců korun, a třetí, že čin musí vykazovat znaky „sprejerství“ (přípravu, organizovanost, opakovanost apod.). Podle ní však čin nezletilého splňuje jen první kritérium, a pokud by soudy seznały, že byly formální znaky přečinu podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku naplněny, došlo by k zásahu do práva zaručeného čl. 39 Listiny a čl. 7 Úmluvy, protože uvedená skutková podstata není formulovaná předvídatelným způsobem. Při odkazech na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2278/2008 a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 *Cantoni proti Francii*, stížnost č. 17862/1991, shledala, že ve vztahu ke skutkové podstatě přečinu podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku ze zákona ani z judikatury jasně nevyplývá, že každé znečištění, postříkání či pomalování barvou nebo jinou látkou bude trestné.

Na základě všech těchto úvah a názorů dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud usnesením podle § 243d písm. b) o. s. ř. změnil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 15 Rodo 1/2013, a aby návrh státní zástupkyně zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř., § 96 z. s. m.) ve věcech dětí mladších patnácti let v řízení o dovolání postupuje podle předpisů upravujících občanské soudní řízení, nestanoví-li zákon o soudnictví ve věcech mládeže jinak (§ 96 z. s. m.).

Po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu a v zákonné lhůtě (§ 236 odst. 1 a § 240 odst. 1 o. s. ř.) Nejvyšší soud zkoumal, zda opatrovník dítěte mladšího patnácti let podle § 91 odst. 1, 2 z. s. m. je oprávněn za dítě mladší patnácti podat dovolání, neboť podle § 240 odst. 1 o. s. ř. dovolání může podat jen účastník. Podle § 91 odst. 1 z. s. m. patří mezi účastníky řízení podle hlavy třetí zákona o soudnictví ve věcech mládeže nezletilé dítě. V řízení podle hlavy třetí zákona o soudnictví ve věcech mládeže právní pomoc dítěte mladšího patnácti let zajišťuje opatrovník dítěte, jímž je advokát, jehož podle § 91 odst. 2 z. s. m. ustanoví soud pro mládež. Tato speciální úprava navazuje na poslední větu § 29 odst. 1 o. s. ř., která takovou úpravu podle zvláštního předpisu předpokládá (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. *Občanský soudní řád. I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 190*).

Protože zákon o soudnictví ve věcech mládeže kromě podmínek, za nichž dojde k ustanovení opatrovníka v § 91 odst. 2 z. s. m., nevymezuje speciálně ani jeho postavení či konkrétní oprávnění, je nutné vycházet v souladu s § 96 z. s. m. z právní úpravy občanského soudního řízení, zejména z § 31 odst. 1, 2 o. s. ř., podle něhož ustanovený opatrovník nebo jiný zástupce má stejné postavení jako zástupce na základě plné moci. Byl-li opatrovníkem nebo jiným zástupcem ustanoven advokát, má stejné postavení jako advokát, jemuž účastník udělil plnou moc. V důsledku toho není pochyb, že i opatrovník podle § 91 odst. 2 z. s. m. jako zástupce nezletilého má právo podat za tohoto nezletilého jako účastníka řízení podle § 91 odst. 1 z. s. m. dovolání (srov. § 240 odst. 1, § 22, § 32 o. s. ř.).

Vzhledem k tomu, že opatrovníkem nezletilého může být podle § 91 odst. 2 z. s. m. jen advokát, jímž dovolatelka v projednávané věci je, byly splněny pro podání dovolání i podmínky uvedené v § 241 odst. 1, 2 písm. a) o. s. ř., neboť jde o fyzickou osobu, která má právnické vzdělání a mohla dovolání podat sama bez zastoupení advokátem nebo notářem.

Nejvyšší soud dále zkoumal přípustnost dovolání. Když nezjistil podmínky pro vyloučení přípustnosti dovolání podle § 238 odst. 1, 2 o. s. ř., zkoumal splnění hledisek jeho přípustnosti ve smyslu § 237 o. s. ř., podle něhož, není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka

posouzena jinak.

Je patrné, že uvedeným způsobem vymezená přípustnost dovolání je založena pouze na kritériu zásadního právního významu napadeného rozhodnutí, jakkoli tento termín již § 237 o. s. ř. výslovně nepoužívá, je přípustnost dána u věcí, které mají judikatorní význam, což nastává v případě otázky, která dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena nebo je jím rozhodována rozdílně, anebo pokud se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu, anebo když má být již vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Z hlediska těchto kategorií přípustnosti posuzoval dovolání v projednávané věci i Nejvyšší soud, který z jeho obsahu shledal, že podstatu dovolání zde tvoří zásadně dva okruhy námitek. První je otázka využití subsidiarity trestní represe v rámci posuzování spáchání činu jinak trestného se zřetelem na podmínky § 12 odst. 2 tr. zákoníku s odkazem na rozhodnutí č. [10/2009](#) Sb. rozh. tr. a stanovisko Nejvyššího soudu Tpjn 301/2012 (nyní již uveřejněné pod č. [26/2013](#) Sb. rozh. tr.) s požadavkem, aby bylo stanoveno, že čin jinak trestný spáchaný dítětem mladším patnácti let by měl vykazovat výstupeň společenské škodlivosti než u ostatních pachatelů. Tuto námitku by bylo možné podřadit pod kritérium, že se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury, avšak s tím, že uváděná judikatura koresponduje s postupem a názory odvolacího soudu, a proto by eventuelně bylo možné tuto výhradu považovat za požadavek na zaujetí jiného právního názoru, než který byl dosud zastáván. V každém z těchto přístupů jde o naplnění požadavku vyplývajícího z ustanovení § 237 o. s. ř. Druhý okruh dovolacích námitek se týká vymezení formálních znaků přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku a správnost jeho aplikace u bagatelních jednání, jimiž nedošlo ke vzniku výrazněji škodlivého následku s ohledem na absenci znaku škody u tohoto přečinu, což je požadavek na zaujetí právního názoru, a proto i s ohledem na toto vymezení je dovolání přípustné.

Když Nejvyšší soud shledal, že dovolání podané za nezletilého opatrovnící ustanovenou podle § 91 odst. 2 z. s. m. bylo podáno oprávněnou osobou a je přípustné podle § 237 o. s. ř., a z jeho obsahu zjistil, že jde o dovolání podané z důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 241a o. s. ř.), přezkoumal podle § 242 odst. 1 o. s. ř. napadené rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém je jeho výrok napaden, a dospěl k následujícím závěrům:

Dovoláním napadeným rozhodnutím odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, který částečně vyhověl návrhu státního zástupce na uložení opatření podle § 90 odst. 1 z. s. m., avšak rozhodl tak, že u nezletilého podle § 93 odst. 10 z. s. m. upustil od uložení opatření, přestože shledal, že nezletilý činem v návrhu popsáním spáchal čin jinak trestný poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku. Soud prvního stupně se otázkou naplnění znaků uvedeného činu jinak trestného příliš nezabýval a svůj závěr o ní v potřebné míře nezmínil. Odvolací soud sám na straně 3, 4 odůvodnění svého rozhodnutí rozvedl, že společenská škodlivost činu nezletilého je v projednávané věci takové intenzity, že dosahuje škodlivosti přečinu podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku. Vyslovil závěr, že se neztotožnil s názorem vysloveným v odvolání podaném rovněž opatrovnící (uplatněným obsahově obdobně jako v podaném dovolání), že by předmětný čin byl „klukovinou“, která neumožňuje přijmout opatření podle zákona o soudnictví ve věcech mládeže. Zdůraznil, že „nelze přehlédnout, že nezletilý společně s kamarádem poškodil pomalováním cizí věc za situace, kdy i dětem školního věku je díky mediálním prostředkům a osvětě vedené již ve školkách nepochybně známo, že jde o jednání, které podléhá represii... Z hlediska znaků přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku není rozhodující výše škody a ani to, že nešlo o sprejerství...“.

Jestliže se dovolatelka s tímto vysvětlením odvolacího soudu nespokojila, lze přisvědčit, že jde o stručné zdůvodnění problematiky mající svůj základ v zásadních právních vymezeních pojmu činu jako protiprávního činu podle § 2 odst. 2 písm. a) z. s. m. Nejvyšší soud se i přes nepříliš podrobné odůvodnění odvolacího soudu s jím vysloveným závěrem shoduje a pro úplnost doplňuje, že činem jinak trestným se obecně rozumí čin, který je ve smyslu trestněprávních předpisů relativně

beztrestný, i když jinak, tj. za jiných okolností, by byl trestným činem. Tak je tomu i v případě osoby, která pro nedostatek věku není trestně odpovědná, jako je tomu u dítěte mladšího patnácti let ve smyslu § 89 odst. 2 z. s. m. Z uvedeného je zřejmá nutnost v případě, že dítě mladší patnácti let spáchalo protiprávní čin, zkoumat, zda jde o takový čin, který by (pokud by jej spáchala trestně odpovědná osoba) byl trestným činem ve smyslu všech zákonných podmínek podle trestního zákoníku. Základním předpokladem pro uložení některého z opatření uvedených v ustanovení § 93 odst. 1 z. s. m. dítěti mladšímu patnácti let je zjištění, že spáchalo čin jinak trestný, jehož trestnost je v konkrétním případě vyloučena jen s ohledem na nedostatek věku pachatele. Takový čin musí vykazovat nejen všechny ostatní formální znaky určitého trestného činu podle § 13 odst. 1 tr. zákoníku, ale je třeba ho přiměřeně posoudit i z hlediska společenské škodlivosti ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Jestliže takový čin po zhodnocení všech okolností nevykazuje dostatečnou společenskou škodlivost, s níž zákon jinak spojuje trestní odpovědnost mladistvých za provinění (srov. § 12 odst. 2 tr. zákoníku), pak jeho čin nelze pokládat za čin jinak trestný ve smyslu § 89 odst. 2 z. s. m., a proto je vyloučeno, aby bylo dítěti mladšímu patnácti let uloženo jakékoli opatření uvedené v ustanovení § 93 z. s. m. (srov. rozhodnutí č. [10/2009](#) Sb. rozh. tr.).

Je tedy zřejmé, že jak státní zástupce před podáním návrhu, tak i soud pro mládež musejí zkoumat, zda jde o čin jinak trestný z hledisek stanovených § 2 odst. 2 písm. a) z. s. m. i zmíněnou judikaturou. Tím se rozumí, že čin, o který se jedná, musí být zkoumán ze všech hledisek § 13 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně, a § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Toto zákonné vymezení definice trestného činu za účelem dosažení maximální legality podmínek trestní odpovědnosti je založeno na formálním pojmu (definici) trestného činu, což bylo vedeno snahou o zvýšení jednotnosti při výkladu a aplikaci zákona a o posílení rovnosti všech lidí před zákonem. Trestný čin je v trestním zákoníku definován v § 13 tr. zákoníku, čímž došlo oproti § 3 tr. zák. účinného do 31. 12. 2009 především k vypuštění tzv. materiálního znaku („pro společnost nebezpečný čin“) a doplnění „protiprávnosti“ přímo do definice trestného činu, což má pak návaznost na další ustanovení trestního zákoníku (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1. až 139. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 129).

Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu,

že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. I. až II. větu stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněné pod č. [26/2013](#) Sb. rozh. tr.).

Tyto zásady je nutné uplatňovat při posuzování protiprávního činu i v případě, spáchalo-li je dítě mladší patnácti let, protože otázku, zda jde o čin jinak trestný, je potřeba vyřešit se zřetelem na podmínky stanovené trestním zákoníkem, neboť zákon o soudnictví ve věcech mládeže nemá pro čin jinak trestný žádnou jinou úpravu než tu, kterou vymezuje ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) z. s. m., a proto otázku, zda jde o čin jinak trestný, je nezbytné posuzovat na základě obecných pravidel a principů stanovených trestním zákoníkem pro trestný čin, o nějž by jinak šlo, pokud by jej nespáchala osoba trestně neodpovědná. Z těchto důvodů je nezbytné pro úvahy, zda bude vedeno řízení podle hlavy třetí zákona o soudnictví ve věcech mládeže, nejprve zkoumat, zda jsou naplněny formální znaky konkrétního trestného činu ve smyslu § 13 odst. 1 tr. zákoníku, a poté, zda jde ve vztahu k osobě, která se takového protiprávního jednání dopustila, a okolnostem, za nichž byl čin spáchán, o čin společensky škodlivý ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku se zřetelem na zásady vyjádřené povahou a závažností trestného činu.

Uvedená zásada formálního pojetí trestného činu vylučuje možnost, aby byly stanoveny v dovolání dovolatelkou požadované obecné stupně společenské škodlivosti, jež by u jednotlivých činů jinak trestných určovaly rozdíly mezi činem jinak trestným spáchaným dítětem mladším patnácti let, proviněním spáchaným mladistvým a přečinem nebo zločinem dospělého pachatele. Takové odstupňování by bylo zcela v rozporu se zásadou formálního pojetí trestného činu (šlo by o návrat k materiálnímu pojetí, od něhož trestní zákoník s účinností od 1. 1. 2010 upustil), podle kterého se odvíjí trestní odpovědnost pachatele za spáchaný protiprávní čin od podmínek, jak jsou vymezeny v § 12 odst. 2 a § 13 odst. 1 tr. zákoníku. Od této základní obecné zásady trestního práva se nelze ani při posuzování činu jinak trestného spáchaného dítětem mladším patnácti let odchýlit.

Ze všech uvedených hledisek lze dovolatelce přisvědčit pouze v tom, že je nezbytné se zabývat v každé jednotlivé věci u protiprávního činu, jehož se dopustilo dítě mladší patnácti let, konkrétními ve věci zjištěnými okolnostmi a tím, zda na základě nich jde o čin jinak trestný (srov. rozhodnutí č. [10/2009](#) Sb. rozh. tr.). Tak tomu je i v projednávané věci, kde bylo třeba nejprve zkoumat, zda předmětný protiprávní čin naplňuje po formální stránce znaky přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, což dovolatelka v dovolání zpochybnila.

O trestný čin podle 228 odst. 2 tr. zákoníku jde, jestliže pachatel poškodí cizí věc tím, že ji postříká, pomaluje či popíše barvou nebo jinou látkou. Jeho objektem je zásadně ochrana vlastnického práva, přičemž je chráněna nejen neporušenost věci (zde zejména jejího povrchu a vzhledu), ale i její použitelnost. Způsobení škody v určité nominální výši není vůbec formálním znakem této základní skutkové podstaty a ani samotná hodnota poškozené věci, která byla předmětem útoku, nemá žádný právní význam pro tuto právní kvalifikaci, musí však být alespoň taková, aby mohlo dojít k jejímu poškození, tj. ke znehodnocení dosahujícímu potřebné závažnosti. Z absence výše škody lze dovodit, že objektem, nikoliv však hlavním, jsou rovněž další nemateriální hodnoty, resp. ochrana hodnot estetických či ochrana kulturních statků v převážně urbánních částech životního prostředí (srov. usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 4/03).

Poškození cizí věci u uvedeného přečinu spočívá zejména v narušení povrchu nebo vzhledu věci, a tím i ve snížení funkčnosti nebo estetické hodnoty povrchu věci nebo i celé věci. Nezáleží na tom, do jaké míry jde o proces nezvratný, resp. zda je výsledek postříkání, pomalování nebo popsání odstranitelný, či nikoli (to může mít případný vliv na stupeň a rozsah poškození, a tím i na povahu a závažnost činu). Způsoby, jakými dojde k poškození věci, jsou stanoveny alternativním vymezením, a to postříkáním nebo pomalováním, anebo popsáním, postačí tudíž jen kterýkoli z nich a musí k nim dojít za použití barvy nebo jiné látky, která je uvedenými způsoby nanášena na povrch věci (srov.

přiměřeně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140. až 421. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 2290).

V této souvislosti je třeba mít na paměti, že škodlivost jednání podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku „spočívá mimo jiné v poměrné zákeřnosti, resp. snadnosti, s níž lze v krátké době posprejováním i ve větším rozsahu narušit estetiku budov a veřejného prostoru vůbec. Pro její posouzení je významné, zda jednání pachatele "sprejerství" bylo výrazem jisté vyšší míry bezohlednosti vůči poškozeným, kteří kromě způsobené majetkové škody mohou posprejování vnímat jako obzvlášť zlomyslné a dehonestující. Současně může být takovýto projev vandalismu, působící pohoršení, výrazem obzvláštní neúcty vůči širší veřejnosti, jejím obecně sdíleným estetickým hodnotám, ale i vůči obecným zásadám ohleduplného soužití občanů“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2011, sp. zn. III. ÚS 2190/2010).

Posoudí-li se shora popsáný čin nezletilého z hlediska takto stanovených formálních znaků přečinu podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, je zřejmé, že je všechny naplňuje. Cizí věcí je zde budova školy, konkrétně zeď tělocvičny náležející k základní škole, k jejímuž poškození došlo tím, že nezletilý a jeho kamarád na tuto zeď napsali nápis o rozměrech 6 m a 0,5 m obsahující čtyři věty. K tomuto popsání použili fixy, tj. tužky s barevnou lihovou náplní, které je možné, s ohledem na jejich schopnost způsobení barevného efektu, považovat za „barvu“, již nelze vzhledem k lihovému obsahu běžným omytím snadno odstranit.

K výhradě dovolatelky o nezákonném vymezení této skutkové podstaty z hlediska její nepředvídatelnosti z důvodu absence znaku škody lze zmínit, že zvažovaná skutková podstata vymezuje zcela jednoznačně stanovenými znaky formu jednání, která zakládá uvedený přečin i bez toho, že v něm není uvedena žádná škoda, jejíž výše by byla pro právní kvalifikaci a trestnost činu určující. Jestliže v této souvislosti dovolatelka poukázala na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci *Cantoni proti Francii*, stížnost č. 17862/1991, je potřeba zmínit, že podle tohoto rozhodnutí „Soud poznamenává, že dosah pojmu "předvídatelnost" závisí ve značné míře na obsahu příslušného textu, oblasti, kterou pokrývá, a rovněž na počtu a postavení osob, jichž se týká. Podmínku předvídatelnosti zákon v zásadě splňuje i tehdy, když dotčená osoba musí pro posouzení případných následků činu využít pomoci právních poradců. To platí zejména o osobách, které vykonávají určitou činnost profesionálně a jsou zvyklé na povinnost dbát při výkonu povolání velké opatrnosti; lze tedy od nich očekávat, že budou odhadu rizik věnovat patřičnou péči“. K této tezi je třeba uvést, že z formulace skutkové podstaty u přečinu podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku je zřejmé, že její text je zcela jasný a natolik jednoduše formulovaný, že je pochopitelný pro nejširší okruh osob a k jeho porozumění není nutné žádné vzdělání, neboť používá pojmy obvyklé v běžném životě. S ohledem na projednávanou věc je vhodné dodat, že text této skutkové podstaty je srozumitelný i pro žáka druhého stupně základní školy, resp. povaha tohoto trestného činu zcela jednoznačně určuje, že trestným je takové jednání, při němž se barevnou úpravou porušuje vzhled věci. S ohledem na argumentaci dovolatelky o tom, že z formulace skutkové podstaty přečinu podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku jasně nevyplývá, že „každé znečištění, postříkání či pomalovaná barvou nebo jinou látkou bude trestné“, pak je s ohledem na uvedené vyznění rozhodnutí Soudu vhodné zdůraznit, že ze zákonné dikce je právě taková okolnost jasná, a že ekvivalentem trestnosti zde není zásadně způsobená škoda, ale, jak bylo výše opakovaně zmíněno, jen povaha a narušení vzhledu věci.

Při závěru o naplnění formálních znaků skutkové podstaty činu jinak trestného podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku je nutné v reakci na zmíněný požadavek dovolatelky ke společenské škodlivosti činu zdůraznit, že soud pro mládež musí při používání trestněprávních institutů a při aplikaci konkrétních právních norem, včetně v úvahu přicházejících skutkových podstat trestných činů (činů jinak trestných) zvažovat, zda v konkrétním posuzovaném případě je při interpretaci a aplikaci posuzované právní normy třeba použít zásadu subsidiarity trestní represe vymezenou v § 12 odst. 2 tr. zákoníku, a v jakém směru tak lze učinit. Jedině výsledek, který vzejde z takového posouzení všech konkrétních

skutečností v každé jednotlivé věci dítěte mladšího patnácti let, povede k závěru o tom, zda se toto dítě dopustilo činu jinak trestného ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) z. s. m. a § 89 odst. 2 z. s. m., či nikoliv.

Dovolatelka v projednávané věci vyslovila, že takový důsledný postup soudů pro mládež v projednávané věci nebyl dodržen, a s poukazem na konkrétní skutečnosti rozvedla, že soudy pochybily, jestliže v činu nezletilého shledaly čin jinak trestný, neboť řádně nezhodnotily malou společenskou škodlivost jeho činu, který považuje za „klukovinu“. Nejvyšší soud se však s tímto stanoviskem dovolatelky neztotožnil zejména proto, že úvahy, jimiž v dovolání tento názor podepřela, jednostranně soustředila jen na skutečnosti a okolnosti vyznívající ve prospěch nezletilého, kdežto ty, které naopak společenskou škodlivost takového jednání zvyšují, ponechala bez adekvátní reakce. Při posuzování, zda se dítě mladší patnácti let dopustilo činu jinak trestného, anebo s ohledem na subsidiaritu trestní represe a princip ultima ratio (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku) se o takový čin nejedná, je nutné proporcionálně přihlížet ke všem podstatným skutečnostem a okolnostem, které byly ve věci zjištěny, a žádné z nich nelze pomíjet.

S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší soud může přisvědčit dovolatelce v jejím názoru, že svou povahou jde o čin, který patří mezi činy s menší škodlivostí, neboť rozsah poškození zdi školní tělocvičny nebyl velký a náklady na jeho odstranění rovněž nepředstavovaly velkou částku (3000,- Kč). Pro tento závěr svědčí i osoba nezletilého, který je dobrým žákem bez problémů v chování s dobrým rodinným zázemím, a je tudíž potřebné souhlasit s tím, že v rámci projednání této věci spolupracoval a vzal si z projednání věci i potřebné ponaučení, neboť si uvědomil protiprávnost svého činu a projevil ochotu vlastním přičiněním přispět k nápravě způsobeného následku. Všechny tyto skutečnosti je nutné mít na zřeteli při hodnocení činu jako činu jinak trestného.

To však neznamená, že jen s ohledem na tyto okolnosti je možné dospět k závěru, že nejde o čin jinak trestný, aniž by bylo přihlíženo i k dalším významným zjištěním, jež dovolatelka ponechala bez povšimnutí. Nejvyšší soud proto poukazuje i na další okolnosti, a to zejména na povahy samotného nápisu, jenž byl nezletilým proveden a který měl nepříznivý dopad pro okolí nezletilých. Důležité je tak i to, že nebyl snadno odstranitelný. Nejvyšší soud se proto s názorem dovolatelky neztotožnil, neboť při objektivním posouzení všech zjištění v projednávané věci dospěl k opačnému názoru, protože nezletilí chlapci společným jednáním na zeď tělocvičny napsaly nápisy, které měly zčásti dehonestující povahu, protože ve dvou z nich se objevuje jméno spolužačky, ale i učitelky, avšak i v části, která nebyla konkrétní, jsou používány nevhodné výrazy „smrdíš jako chcíplej pes“. Takové výrazy jistě kolemjdoucí žáky mohly navádět k obdobným akcím, ale rovněž i snižovaly úctu k autoritám, škole apod. Zejména je však zdůraznit, že uvedené jednání nezletilých bylo nesprávným impulsem působícím na potřebu dětem vštěpovat nedotknutelnost cizího majetku. Z textu učiněných nápisů je zřejmé, že v nich nezletilí vyjadřovali negativní postoje, které dávali najevo tím, že je napsali na zeď náležející k budově školy, která byla přístupná dalším spolužákům, učitelům a koneckonců i širší veřejnosti.

Rovněž je potřebné zdůraznit, že nezletilý „bodlák“ čin nespáchal sám, ale šlo o jednání, na němž se dohodli tři nezletilí žáci tak, že jeden donesl fixy a další dva zeď popsali. Vzhledem k těmto skutečnostem je nutné při posuzování, zda jde o čin jinak trestný a jeho povahy, přihlížet i k dalším zásadám trestního zákoníku tj. zda se jej dítě dopustilo samo jako jediný pachatel (§ 22 tr. zákoníku), nebo zda jde o společné jednání více spolupachatelů (§ 23 tr. zákoníku), případně o některou z forem účastenství [§ 24 odst. 1 písm. a) až c) tr. zákoníku], a i z hlediska těchto trestně právních kategorií takový čin škodlivost takového činu posuzovat.

Právě proto, že se v nyní posuzované věci výrazně projevila součinnost všech tří nezletilých, když každý z nich měl svůj úkol, a šlo by jinak o společné jednání ve smyslu zásad vyjádřených v § 23 tr. zákoníku, je nutné ho přičítat jako celek všem třem nezletilým, a nikoliv oddělovat podíly každého z

chlapců, jak dovolatelka činí. I tato okolnost společenskou škodlivost činu zvyšuje.

Vzhledem ke všem těmto okolnostem, za nichž bylo předmětné jednání spácháno, jakož i k tomu, že nápis na zdi byl dostatečně viditelný a velikost písma a rozsah textu byl čitelný a byl způsobivý nevhodně působit na žáky školy pohybující se v okolí této pomalované zdi, bylo nutné jeho odstranění, aby se co nejméně projevily jeho negativní důsledky. Odstranění uvedeného nápisu nelze považovat za jednoduché (např. omytím), neboť bylo nezbytné jej přemalovat, a přestože náklady 3.000,- Kč sice nepředstavují vysokou částku, rovněž ani tento majetkový důsledek není zanedbatelný. Ze všech těchto skutečností je zřejmé, že uvedený čin nezletilého se promítl negativně jak do sféry majetkové, tak i do oblasti estetické a morální, a proto ho nelze označit za extrémně nízký tj. za „klukovinu“, jak míní dovolatelka.

Za pochybení v daných souvislostech nebylo možné považovat, jestliže soudy podrobně takový závěr nerozvedly v napadených rozhodnutích, neboť jde o právní otázku, kterou mohl při správnosti učiněného závěru posoudit a doplnit ve výše naznačeném rozsahu i dovolací soud, a to i proto, že odvolací soud se alespoň ve stručné podobě na straně 3 napadeného usnesení touto otázkou zabýval, když uvedl, proč princip subsidiarity trestní represe nebyl aplikován (srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 2523/2010).

Nejvyšší soud se z těchto důvodů s dovoláním neztotožnil, protože shledal, že soudy postupovaly správně, pokud v činu nezletilého shledaly čin jinak trestný poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku. V takovém případě pak plně v souladu s účelem zákona o soudnictví ve věcech mládeže vyjádřeném v § 1 odst. 2 z. s. m. užíly takového opatření, které účinně přispělo k tomu, aby se nezletilý nadále protiprávního činu zdržel a rovněž i podle svých sil a schopností přispěl k odčinění vzniklé újmy. Plně v souladu s uvedenými principy je nutné hodnotit postup soudu, jestliže za přítomnosti nezletilého věc projednal a toto projednání považoval s ohledem na postoje nezletilého za dostačující, protože splnilo předpokládaný účel zákona. Zcela správně proto neuložil některé z opatření podle § 93 odst. 1 písm. a) až g) z. s. m., ale podle § 93 odst. 10 z. s. m. od uložení takového opatření upustil (srov. rozhodnutí č. [28/2006](#) Sb. rozh. tr.). Právě ze všech těchto hledisek je zřejmé, že soudy v případě nezletilého zvolily řešení, které nejenže splnilo smysl a účel řízení podle hlavy třetí zákona o soudnictví ve věcech mládeže, ale mělo v tomto konkrétním případě i pozitivní dopad na další vývoj a chování nezletilého, neboť projednání věci bylo citlivou odezvou za čin, o němž nezletilý věděl, že je protiprávním. Tato nikoliv represivní, ale jen výchovná odezva byla učiněna dostatečně včas a v míře nezbytně nutné s maximálním výchovným dopadem. Nezletilému tak bylo nejen ze strany rodičů, ale i autority soudu dáno najevo, že za protiprávní jednání musí nést osobní odpovědnost, což bylo pozitivním signálem do jeho dalšího života a důrazným poučením, že cizí majetek je zákonem chráněn a není dovoleno jej poškozovat.

Při uvážení všech těchto rozvedených zjištění by jiný než soudy nižších stupňů zvolený postup byl proti smyslu všech shora uvedených zásad zejména proto, že řízení podle hlavy třetí zákona o soudnictví ve věcech mládeže není trestním řízením, ale zaručuje ochranu práv dětí mladších patnácti let, které spáchaly čin jinak trestný, jinou (tedy nikoliv trestní) podobou procesu, jež vychází z práv zaručených těmto dětem civilními právními normami a mezinárodními úmluvami a dokumenty, jejichž základním východiskem je potřeba zabezpečit těmto dětem zvláštní péči. Tato potřeba vychází již z Ženevské deklarace práv dítěte z roku 1924 a z Deklarace práv dítěte přijaté Spojenými národy v roce 1959, ale je též obsažena ve Všeobecné deklaraci lidských práv a Mezinárodním paktu o občanských a politických právech. Přezkoumávaným postupem soudů nižších stupňů byly všechny tyto principy dodrženy, a zcela v souladu s nimi byla i ve věci nezletilého zaručena netrestní reakce na jím spáchaný čin jinak trestný.

Protože Nejvyšší soud shledal přezkoumávané rozhodnutí odvolacího soudu správným, dovolání opatrovnice nezletilého podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

( zdroj: [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz) )

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | [www.epravo.cz](http://www.epravo.cz)

## Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)